

[Maigaard.]

dog var SF's opgave at give statsstøtte til de rige afskrivningsfiskere. Hertil kan jeg opfordre hr. Risgaard Knudsen til at læse forslagene, fordi den støtte, vi vil give, udtrykkelig er en støtte til omlægning af erhvervet, ikke en peberbøsestøtte, hvor enhver kan få penge. Det er en støtte, som kan gives til dem, der vil være med til at omlægge erhvervet således, at det bliver mere bæredygtigt, og således at det yder sit bidrag både til eksporten og til at skabe arbejdspladser i land.

Jeg håber, at hr. Risgaard Knudsen vil sætte sig grundigt ind i tingene og ikke gøre sig skyldig i slige fejltagelser ved en anden lejlighed, hvis fristelserne ellers kom til ham, hvad de jo nok skal.

Det tredje problem, jeg vil pege på, er et ømt spørgsmål, spørgsmålet om fiskeritonagen. Vi kommer ikke uden om — dér vil jeg godt pege på de synspunkter, Specialarbejderforbundet i Danmark har lagt frem, og som jeg er enig i — at tonnagen må mindskes, ikke mindst når vi ser på de udsigter, som de økonomiske zoner med 200 sømil lægger op. Jeg erkender, at det er et ømt problem. Men lad os være ærlige og drøft det åbent. Tonnagen bliver mindsket, det er hævet over enhver tvivl, men vi har et valg, og det er et valg, folketinget skal foretage: enten bliver tonnagen formindsket ved, at banker, finansieringsinstitutter og pantefogeder ordner problemerne for os til skade for erhvervet og ikke mindst til skade for dem, det går ud over, eller også bliver tonnagen formindsket gennem en planmæssig nedtræpning, hvor det er muligt at tage de fornødne menneskelige hensyn gennem et samarbejde mellem samfund og erhverv.

Vores bidrag til debatten om tonnagens størrelse skal være to: for det første må det være sådan, at de, der ikke har aktiv interesse i fiskeri, de, som ikke gør det hårde arbejde, heller ikke skal have lov at være der. Hvis trusserederne kommer ud, har vi det første bidrag til at få en mindskelse af tonnagen, som tager menneskelige hensyn.

Dernæst må vi sikre, at der ikke kommer en stor tilgang af ny tonnage. Det kan vi gøre ved at fastlægge, at man kun kan komme ind med ny tonnage, hvis den gamle enten ophugges eller anvendes til formål uden for fiskerierhvervet. Det synes jeg ville

være to fornuftige planmæssige løsninger, som ville muliggøre, at der blev taget menneskelige hensyn, to løsninger, som så langt er at foretrække, fremfor at pantefogeder og banker og finansieringsinstitutter løser problemerne for os.

I den sammenhæng har De europæiske Fællesskaber været inde i billedet, og med den entusiasme — stundom kærlighed — som fiskeriministeren lægger frem, når vi snakker om Fællesskaberne, er det måske på sin plads at se lidt på dem også. Lad os holde fast — jeg tror, det var det eneste sandfærdige i hr. Erlendssons tale — at olie-støtten i Fællesskaberne fortsatte ud over det tidspunkt, man havde aftalt. Det skal vi holde fast ved. Det fortæller nemlig noget om, hvad Fællesskabet er for noget. Det er ikke et fællesskab.

Lad os dernæst prøve at tage fat på de bemærkninger, fiskeriministeren gjorde. Han sagde nemlig: hvis vi får 200-sømile-grænse, hvis vi får de økonomiske zoner, så skal der være etableringsfrihed, så skal danske fiskere have lov at fiske på de engelske fiskeres fiskepladser, på de hollandskes, og hvis de nu er, for inden for EF har vi etableringsfrihed. Men vi ved jo godt alle sammen, at den diskussion allerede nu rejser sig, at der ikke skal gælde etableringsfrihed for fiskerne. Vi har set presseforlydender i den internationale presse om, at hvis man får en zone på 200 sømil, skal man som dansk fisker have lov at fiske i de yderste 100 sømil, men ikke i de inderste 100. Der skal altså foretages begrænsninger, og det skulle ikke undre mig, for De europæiske Fællesskaber er ikke noget fællesskab. Derfor vil jeg gerne høre ministerens kommentar til det problem. Jeg synes i alt fald, det er forkert at stille op, som om det var uproblematisk, at vi kan få lov at fiske lige ind til de engelske fiskeribyer. Det tror jeg ikke er realistisk, og jeg vil i hvert fald gerne høre, hvad ministeren har at sige til dette spørgsmål. Jeg skal med interesse følge den forhandling, som denne minister eller andre ministre til sin tid skal føre, for at se om det lykkes at sikre etableringsfriheden også på havene. Vi har den jo på land. For ejendomsandel og andre noble ting er der jo etableringsfrihed. Lad os nu se, om vi også får etableringsfrihed på havene. Jeg tror det ikke.

Det leder så over til nogle betragtninger